

somheden paa den Bestemmelse, som findes i det tydske Lovforslags § 5, at man ved Anordning kan træffe Bestemmelse i denne Retning. Dersom man ved Anordning trækker saadanne Grændser her og der, hvor det viser sig nødvendigt, har Enhver at rette sig derefter, og saa veed Enhver, hvad der er lovligt og ikke lovligt, og det forekommer mig, at det er en Fremgangsmaade, som i og for sig synes at kunne anbefale sig. Jeg tilspøjer, at i den tydske Lovs § 7 staar der en Bestemmelse om, at, naar saadanne Anordninger ere udgivne, skulle de forelægges Rigsdagen strax, dersom den er sammen, og dersom den ikke er samlet, saasnart den første Gang kommer sammen. Den lovgivende Myndighed beholder altsaa derved bestandig en Kontrol med Hensyn til disse Anordninger og deres Indhold; men paa den anden Side sættes Administrationen og Regjeringen istand til, om jeg saa maatte sige, at forfølge Forfalskninger, efterhaanden som de udvikle sig, Spor for Spor og træffe de Foranstaltninger derimod, som til enhver Tid maatte vise sig nødvendige eller dog ønskelige. Man maa nemlig ikke tro, at Forfalskningerne altid ere de samme, tværtimod! De, som give sig af med at forfalste eller forbedre — hvad de nu kalde det — Levnetsmidler, tage Remien i deres Tjeneste, og der gjøres altid nye Opdagelser og nye Opfindelser efterhaanden ogsaa i denne Retning. Det vil da være Administrationens Opgave efter Sporet at følge saadanne Opfindelser og Opdagelser paa dette ulovlige Omraade og efterhaanden ved Anordning at træffe de nødvendige Bestemmelser derimod. I denne Forbindelse skal jeg omtale Lovforslagets § 5, hvor der handles om Forbud mod at sælge selvdøde og syge Kreaturers Kjøb, undtagen — det tilspøjer jeg — forsaavidt man har en Dyrlægges skriftlige Attest for, at Kjødet er tjenligt til Mennekesføde. Netop paa dette Omraade synes Lovbuden om, hvad der er skadeligt og ikke skadeligt, fortrinnsvis at være tilstede. Kaster man Diet paa den Erklæring fra det herværende kongelige Sundhedskollegium, som ledsager Motiverne til det Lovforslag angaaende denne Materie, som blev fremsat i Landstinget, saa ser man deraf, at der hersker en ikke saa ringe Meningsforskel i selve Sundhedskollegiet om, hvorvidt Kjødet af syge Dyr er skadeligt, og at dette navnlig gælder med Hensyn til saadanne Sygdomme, som Dyret har været underkastet. Et Flertal nævner i Betænkningen flere Sygdomme, med Hensyn til hvilke det anser Kjødet af Dyr for skadeligt. Et

Mindretal af Sundhedskommisjonen dissenterer derimod og udtaler ganske bestemt en fra Flertallet meget afvigende Anskuelse. Det nævner kun tre Sygdomme, navnlig Trinker, Miltbrand og Tinter, som absolut ville være skadelige, naar det Dyr, hvis Kjøb skal tjene til Mennekesføde, har haft disse Sygdomme, og selv i saa Fald mene dog disse fire dissenterende Medlemmer af Sundhedskommisjonen, at man i det Mindste med Hensyn til de to Sygdomme, Tinter og Trinker, nok kunde uden Skade spise Kjødet af Dyr, der have haft disse Sygdomme, naar man kun tilstrækkelig tager Kjødet, saa at man dræber de omspurgte Indvoldsorme. Ser man nu hen til, at Lovforslagets § 5 gjør Tilladelsen til at sælge Kjøb af syge eller selvdøde Dyr afhængig af Dyrlægens Bestemmelse i saa Henseende, saa vil det jo vistnok maatte ventes, at Dyrlegerne ogsaa langtfra ere enige i, hvad der i saa Henseende kan tillades, og hvad der bør forbydes. Det forekommer mig, at man maa ligefrem vente, at nogle af Dyrlegerne maatte ere af den Anskuelse som Flertallet af den kongelige Sundhedskommisjonen, andre derimod af den Anskuelse som Mindretallet, og derefter vil det jo blive meget forskjelligt, saaledes at den ene Dyrlege kan udstede Attest for, at Dyr, der ere døde af visse Sygdomme, gjerne maa benyttes til Slagtning og deres Kjøb til Mennekesføde, hvortilmod en anden Dyrlege absolut forbyder det. Det forekommer mig, at man herved udsætter sig for at fremkalde en Usikkerhedstilstand eller en Uligedstilstand, der af mange Grunde maatte søges undgaaet, ligesom den da heller ikke frembyder den Sikkerhed, som ved Lovforslaget er tilfattet, for at Folk ikke skulle faae Skade af at spise Kjødet af syge Dyr. Ogsaa i den Henseende skal jeg atter tillade mig at henlede Opmærksomheden paa den Vej, man er gaaet i det tydske Lovforslags § 5, idet der blandt Andet ogsaa staar, at man ved Anordning kan forbyde Salget og Faldbydelse af Dyr, der lide af en bestemt Sygdom, til Slagtebrug ligesom ogsaa Salget og Faldbydelsen af Kjødet af saadanne Dyr. Naar der igjennem Administrationen træffes aldeles bestemte Regler og Forskrifter om, hvilke Sygdomme hos Dyr man nu engang efter nøie Overveielse tror at være af en saadan Befæffenhed, at man bør og maa forbyde Brugen af et saadant sygt Dyrs Kjøb til Mennekesføde, saa vil enhver Lovlære hævet, idet Enhver saa veed, hvad han har at rette sig efter, uden Hensyn saavel til, om Sund-